

Sygn. akt II K 148/19

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2019 roku

Sąd Rejonowy w Puławach, II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Aneta Milczek

w obecności protokolanta: starszego sekretarza sądowego Agnieszki Pyszczak, Joanny Woźniak

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 26.03.2019r. 28.05.2019r.,18.06.2019r., 16.07.2019r.,27.08.2019r.

sprawy **L. L.** syna T. i M. z domu W., urodzonego (...)

oskarżonego o to, że:

I.w okresie od daty dziennej nie ustalonej miesiąca stycznia 2014 roku do 09 maja 2018 roku w N., woj. (...), znęcał się psychicznie nad swoim ojcem T. L., macochą J. L. i siostrą K. L. w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu oraz na trzeźwo, wszczynał awantury domowe, w toku których zachowywał się agresywnie, wyzywał ich słowami wulgarnymi i powszechnie uznanymi za obelżywe, zakłócał spoczynek nocny oraz wielokrotnie groził pozbawieniem życia, wypowiadając słowa a także fizycznie nad ojcem T. L. poprzez szarpanie i popychanie tj. o czyn z art. 207§1 k.k.

I.w okresie od 10 maja 2018 roku do 1 grudnia 2018 roku w N., woj. (...), znęcał się psychicznie nad swoim ojcem T. L., macochą J. L. i siostrą K. L. w ten sposób, że zarówno pozostając pod wpływem alkoholu jak i będąc trzeźwym, wszczynał bez powodu awantury domowe, w toku których zachowywał się agresywnie, kierował pod adresem pokrzywdzonych słowa powszechnie uznawane za obelżywe, zakłócał ich spoczynek nocny oraz groził pozbawieniem życia i zniszczeniem mienia tj. o czyn z art. 207§1 k.k.

I.oskarżonego **L. L.** uznaje za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów, wyczerpujących dyspozycję przepisu z art. 207 § 1 k.k. przyjmując, iż stanowią ciąg przestępstw i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 2 ( dwóch) lat pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 63 §1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 18 stycznia 2019r. godzina 8.25 do dnia 25 lutego 2019r. oraz od dnia 07 marca 2019r. do dnia 05.09.2019r. oraz od dnia 09 maja 2018r. godzina 17.50 do dnia 11 maja 2018r. godzina 15.25, przy czym jeden dzień tymczasowego aresztowania jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Anny Pawłowskiej kwotę 1033,20 (tysiąc trzydzieści trzy 20/100) złotych tytułem obrony oskarżonego wykonywanej z urzędu;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, wydatkami postępowania obciążając Skarb Państwa.

Sygnatura akt : II K 148/19

## UZASADNIENIE

Ł. L. został oskarżony przez Prokuraturę Rejonową w Puławach o to, że w okresie od daty dziennej nie ustalonej miesiąca stycznia 2014r. do 09 maja 2018r. w N. woj. (...) znęcała się psychicznie na swoim ojcem T. L., macochą J. L. i siostrą K. L. w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu oraz na trzeźwo wszczywał awantury domowe w toku których zachowywał się agresywnie, wyzywał ich słowami wulgarnymi i powszechnie uznanymi za obelżywe, zakłócał spoczynek nocny oraz wielokrotnie groził pozbawieniem życia, wypowiadając słowa a także fizycznie nad swoim ojcem T. L. poprzez szarpanie i popychanie tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k. oraz w okresie od 10 maja 2018r. do 1 grudnia 2018r. w N. woj. (...) znęcał się psychicznie nad swoim ojcem T. L., macochą J. L. i siostrą K. L. w ten sposób, że zarówno pozostając pod wpływem alkoholu jak i będąc trzeźwym, wszczywał bez powodu awantury domowe, w toku których zachowywał się agresywnie, kierował pod adresem pokrzywdzonych słowa powszechnie uznawane za obelżywe, zakłócał im spoczynek nocny oraz groził pozbawieniem życia i zniszczeniem mienia tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k.

### ***Sąd Rejonowy II Wydział Karny w Puławach, ustalił następujący stan faktyczny.***

T. L. zamieszkuje z żoną J. L., córką K. L. oraz synem Ł. L. w N.. Ł. L. jest synem T. L. z poprzedniego związku małżeńskiego. Relacje pomiędzy Ł. L. a pozostałymi członkami rodziny są nieprawidłowe. W okresie od daty dziennej nie ustalonej miesiąca stycznia 2014r. do 09 maja 2018r. Ł. L. znęcał się psychicznie na swoim ojcem T. L., macochą J. L. i siostrą K. L. w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu oraz na trzeźwo wszczywał awantury domowe w toku których zachowywał się agresywnie, wyzywał ich słowami wulgarnymi i powszechnie uznanymi za obelżywe, zakłócał spoczynek nocny oraz wielokrotnie groził pozbawieniem życia, wypowiadając słowa a także fizycznie nad swoim ojcem T. L. poprzez szarpanie i popychanie. Ponadto w okresie od 10 maja 2018r. do 1 grudnia 2018r. Ł. L. również znęcał się psychicznie nad swoim ojcem T. L., macochą J. L. i siostrą K. L.. W związku z takimi zachowaniami Ł. L. były w miejscu zamieszkania ww. przeprowadzane interwencje policji. Także sam Ł. L. wzywał policję, jednakże robił to w celu odwrócenia uwagi od swojego nagannego zachowania wobec najbliższych członków rodziny.

(zeznania świadków: T. L. k.773-774,503-505,6-8,139-140, J. L. k. 774-774v,515-516,29-30, K. L. k. 774v-775,519-520,22-23,141-142, K. Ż. k. 809v-810,43-44, T. W. k. 810-810v,49-50, G. S. k. 832v-833,707v, Rafla Glosa k. 833v-,712v, D. O. k. 834,743v, A. G. k. 835-835v,650, M. K. k. 858v, A. N. k. 859,740-741, B. G. k. 877v,58-59, D. L. k. 878-878v,46-47, J. S. k. 878v-879,55v, A. C. k. 879-,52-53, M. W. k.879,703-704, rejestr interwencji k.18,558-572,662-667, kserokopie notatników służbowych funkcjonariuszy policji k. 34-42, protokół badania stanu trzeźwości k. 509, dokumentacja dotycząca niebieskiej karty k. 150-418,641-647, protokół zatrzymania osoby k. 508,523-525, wnioski kuratora k.576,595,615-616; wywiad środowiskowy k. 582-586,602-606, 622-626,informacje kuratora k. 577,596,616,częściowe wyjaśnienia oskarżonego k.771v-772v,70-72,121-122,129,450-451).

***Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i przedstawiał zupełnie odmienny przebieg zdarzeń niż ustalony w stanie faktycznym, przed Sądem częściowo przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, jednakże umniejszał swoją winę, obarczając za nieporozumienia pozostałych członków rodziny (k. 771v-772,70-72,121-122,129,450-451).***

### ***Sąd Rejonowy zważył co następuje:***

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, który zaprzeczał, że znęcał się psychicznie nad swoim ojcem T. L., macochą J. L. i siostrą K. L. a także fizycznie nad ojcem. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego są w tym zakresie tylko prostą negacją zaistniałych faktów, nie popartą żadnym materiałem dowodowym. Wyjaśnienia oskarżonego stoją w sprzeczności z zeznaniami świadków: T. L. (k.773-774,503-505,6-8,139-140), J. L. (k. 774-774v,515-516,29-30), K. L. (k. 774v-775,519-520,22-23,141-142), K. Ż. (k. 809v-810,43-44), T. W. (k. 810-810v,49-50), G. S. (k. 832v-833,707v), R. G. (k. 833v-,712v), D. O. (k. 834,743v), A. G. (k. 835-835v,650), M. K. (k. 858v), A. N. (k. 859,740-741), B. G. (k. 877v,58-59), D. L. (k. 878-878v,46-47), J. S. (k. 878v-879,55v), A. C. (k. 879-,52-53), M. W. (k.879,703-704) oraz dowodami z dokumentów w postaci: rejestru interwencji (k.18,558-572,662-667), zapisami w notatnikach służbowych funkcjonariuszy policji (k. 34-42),

protokołu badania stanu trzeźwości (k. 509), dokumentacji dotyczącej niebieskiej karty (k. 150-418,641-647), protokołu zatrzymania osoby (k. 508,523-525), wniosków kuratora (k.576,595,615-616), wywiadów środowiskowych (k. 582-586,602-606,622-626), informacji kuratora (k. 577,596,616) a także częściowymi wyjaśnieniami samego oskarżonego k.771v-772v,70-72,121-122,129,450-451), które to dowody Sąd obdarzył wiarą.

Zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim nie przyznawał się do popełniania zarzucanych mu czynów są próbą uniknięcia odpowiedzialności karnej, dlatego też są nieszczerze, nieprawdziwe i nieobiektywne i nie zasługują na wiarę. Zauważyć należy, iż oskarżony ciężar odpowiedzialności za swoje jakże naganne zachowanie przerzucał na pozostałych członków rodziny. Dlatego też w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie mogą zmienić poczynionych ustaleń zapisy z odtworzenia nagrań dołączonych do akt przez oskarżonego jakoby to ojciec oskarżonego miałby być osobą prowokującą awantury, gdyż nie potwierdzają one takiego faktu ( por. k. 452-454,527-529

Jako wiarygodne Sąd ocenił wyjaśnienia oskarżonego w których przyznał się częściowo do popełniania zarzucanych mu czynów, gdyż były one zgodne z poczynionymi ustaleniami.

Wyżej przedstawiony stan faktyczny, Sąd ferujący orzeczenie, ustalił w pierwszym rzędzie, na podstawie zeznań T. L. (k.773-774,503-505,6-8,139-140), J. L. (k. 774-774v,515-516,29-30), K. L. (k. 774v-775,519-520,22-23,141-142), które co do zasady wypowiedzi pozbawione są sprzeczności, zaś wsparte pozostałym materiałem dowodowym w postaci zeznań innych występujących w sprawie świadków: K. Ż. (k. 809v-810,43-44), T. W. (k. 810-810v,49-50), G. S. (k. 832v-833,707v), R. G. (k. 833v-,712v), D. O. (k. 834,743v), A. G. (k. 835-835v,650), M. K. (k. 858v), A. N. (k. 859,740-741), B. G. (k. 877v,58-59), D. L. (k. 878-878v,46-47), J. S. (k. 878v-879,55v), A. C. (k. 879-,52-53), M. W. (k.879,703-704) dają przekonujący obraz nie tylko, co do tego, że Ł. L. dopuścił się przypisanych mu czynów ale również ich przebiegu. Ponadto znajdują one potwierdzenie w dowodach z dokumentów tj. rejestru interwencji (k.18,558-572,662-667), zapisami w notatnikach służbowych funkcjonariuszy policji (k. 34-42), protokołu badania stanu trzeźwości (k. 509), dokumentacji dotyczącej niebieskiej karty (k. 150-418,641-647), protokołu zatrzymania osoby(k. 508,523-525), wniosków kuratora (k.576,595,615-616), wywiadów środowiskowych (k. 582-586,602-606,622-626), informacji kuratora (k. 577,596,616) z których to wynika, iż oskarżony znęcał się psychicznie nad ojcem, macochą oraz siostrą a także fizycznie nad ojcem. Dowody te były przydatne do ustalenia w jaki sposób oskarżony zachowywał się wobec ww. a także czasokresu przestępnego jego zachowania odnośnie czynów z art. 207 § 1 k.k.

Szczegółowa lektura zeznań występujących w sprawie świadków oraz wyjaśnień prowadzi do wniosku, że w sprawie bezsporne okazało się to, że pomiędzy pokrzywdzonymi a oskarżonym dochodziło do awantur. Różnica w przedstawianych przez oskarżonego i pokrzywdzonych zdarzeń sprowadza się do tego, iż inaczej Ł. L. podczas relacjonował przebieg tych awantur, ich tło sytuacyjne oraz swoje zachowanie. Inaczej, natomiast te okoliczności przedstawiali pokrzywdzeni oraz świadkowie, których zeznania korespondują z ich zeznaniami. W zderzeniu wyłącznie tych dowodów należałoby stwierdzić, iż w sprawie zaistniały dwie wersje absolutnie się wykluczające. Rzecz jednak w tym, że to właśnie wypowiedzi pokrzywdzonych znalazły potwierdzenie w przeważającej części zgromadzonego materiału dowodowego, a ponadto w konsekwencji sam oskarżony przed Sadem przyznał się częściowo do popełniania zarzucanych mu czynów.

Stan faktyczny dotyczący warunków panujących pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonymi w okresie przypisanych mu czynów ustalony został zarówno w oparciu o zeznania świadków naocznych jak i czerpiących wiedzę pośrednio. Ustalony został ponadto, w oparciu o zgromadzone w sprawie dokumenty, których wartość dowodowa nie była w zasadzie kwestionowana.

Sąd w całej rozciągłości uznał za miarodajne dla poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie treści wpływające ze zgromadzonych dokumentów, w tym opinii psychiatrycznej. Całość dokumentacji, jaka została zebrana w sprawie, nie była kwestionowana, sporządzona przez uprawnione osoby, działające w ramach przysługujących im kompetencji, dawała podstawę, do przyjęcia jej, za miarodajną, w procesie ustalania stanu faktycznego.

Ł. L. zarzucono aktami oskarżenia popełnienie czynów z art. 207 §1 k.k.

Zgodnie z treścią przepisu. art. 207 §1 k.k. kto znęca się fizycznie lub psychicznie nad osobą najbliższą lub nad inną osobą pozostającą w stałym lub przemijającym stosunku zależności od sprawcy albo nad małoletnim lub osobą nieporadną ze względu na jej stan psychiczny lub fizyczny, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Jest to typ przestępstwa formalnego – bezskutkowego – o zbiorowo oznaczonym czynie, przy czym dokonanie go polega na wypełnieniu znamienia czynności sprawczej ujętego czasownikiem „znęca się”. Znęcanie, zatem oznacza wielokrotne oddziaływanie fizyczne lub psychiczne na inną osobę, która dla bytu tego przestępstwa, powinna pozostawać w stosunku do sprawcy w określonej relacji. Osoba ta sanowi, zatem przedmiot czynności wykonawczej. Znęcanie może również w szczególnych przypadkach polegać na jednokrotnym zachowaniu sprawcy, i następować w stosunkowo zwartym czasie i miejscu.

Omawiany typ czynu zabronionego godzi w dobro, jakim jest prawidłowe funkcjonowanie rodziny – stanowiące główny przedmiot zamachu, ale nadto może godzić w inne dobra indywidualne podlegające ochronie jak cześć, godność, zdrowie czy też życie. Immanentną cechą omawianego typu czynu jest przewaga sprawcy nad ofiarą, która nie może się mu przeciwstawić lub może to uczynić w niewielkim stopniu.

Ze względu, iż znamień czynności sprawczej, jest wyrażone czasownikiem ocennym niedookreślonym – „znęca się „, jednocześnie nabrzmiałym treścią, czyn odpowiadający omawianemu typowi musi zostać popełniony z zamiarem bezpośrednim tj. takim, że sprawca chce się znęcać i do tego bezpośrednio zmierza. Oznacza to, że sprawca ma świadomość, jakie odczucia w sferze psychicznej wywoła swoim zachowaniem u ofiary, jakie spowoduje u niej dolegliwości fizyczne, polegające na odczuwaniu bólu i cierpienia, i właśnie tego chce.

Wartościując zachowanie Ł. L. względem swojego ojca, macochy i siostry w okresie przypisanych mu czynów przez pryzmat tego, co wyżej, stwierdzić trzeba, że wszystkie znamiona czynów z art. 207 § 1 k.k., zostały przez niego zrealizowane.

Mimo tego, że oskarżony nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, gdyż przed Sądem przyznał się do ich popełnienia ale jedynie częściowo to całokształt okoliczności przedmiotowych jednoznacznie wskazuje na bezpośredni zamiar towarzyszący jego zachowaniom oraz sam fakt ich popełnienia.

Dowody bezpośrednie w postaci zeznań pokrzywdzonych – o sprawstwie Ł. L. – w opozycji do twierdzeń oskarżonego, wsparte dowodami pośrednimi natury osobowej jak i rzeczowej przesądziły, że Ł. L. został uznany za winnego popełnienia dwóch czynów polegającego na znęcaniu psychicznym a także fizycznym nad ojcem. Na okoliczność przemocy psychicznej stosowanej wobec pokrzywdzonych, a także fizycznej wobec ojca oskarżonego w sprawie wystąpiły także dowody pośrednie.

Znamień czynności sprawczej oskarżony zrealizował przez znęcanie się psychiczne i fizyczne nad żoną. Znamienne jest przy tym, że jak wynika, że zgromadzonego materiału dowodowego, swoich zachowań dopuszczał się pod wpływem alkoholu.

Z uwagi na to, iż zostały spełnione przesłanki określone w art. 91 § 1 k.k. uzasadniona było uzupełnieniem kwalifikacji prawnej o z ww. przepis.

Mając powyższe na względzie, oskarżonemu przypisano czyny polegające na tym, że w okresie od daty dziennej nie ustalonej miesiąca stycznia 2014 roku do 09 maja 2018 roku w N., woj. (...), znęcał się psychicznie nad swoim ojcem T. L., macochą J. L. i siostrą K. L. w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu oraz na trzeźwo, wszczynał awantury domowe, w toku których zachowywał się agresywnie, wyzywał ich słowami wulgarnymi i powszechnie uznanymi za obelżywe, zakłócał spoczynek nocny oraz wielokrotnie groził pozbawieniem życia, wypowiadając słowa a także fizycznie nad ojcem T. L. poprzez szarpanie i popychanie tj. o czyn z art. 207§1 k.k. oraz w okresie od 10 maja 2018 roku do 1 grudnia 2018 roku w N., woj. (...), znęcał się psychicznie nad swoim ojcem T. L., macochą J. L. i siostrą K. L.

w ten sposób, że zarówno pozostając pod wpływem alkoholu jak i będąc trzeźwym, wszczywał bez powodu awantury domowe, w toku których zachowywał się agresywnie, kierował pod adresem pokrzywdzonych słowa powszechnie uznawane za obelżywe, zakłócał ich spoczynek nocny oraz groził pozbawieniem życia i zniszczeniem mienia tj. o czyn z art. 207§1 k.k.

Wymierzając karę oskarżonemu Sąd ferujący orzeczenie, wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów, uznając, że jest on znaczny. Swoimi czynami polegającymi na znęcaniu się oskarżony zaatakował zdrowie psychiczne ojca, macochy oraz siostry a także fizyczne ojca. Godzono, zatem jednocześnie w dobra indywidualne, ale też i przynależne wszystkim, których uszanowanie warunkuje właściwy rozwój społeczny. Świadczy też o tym, uporczywy sposób działania oskarżonego polegający na częstym wyrządzaniu cierpień, dokuczaniu, rozpadzie więzi pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonymi. Mimo, że pojedyncze zachowania oskarżonego wypełniały znamiona innych występków (zniewagi, naruszenia nietykalności cielesnej, gróźb, uszkodzenia ciała), to jednak specyfika przestępstwa znęcania, która zakłada wielokrotność zachowań sprawcy, pozwala na zbiorową ocenę tych zachowań.

Zdawał on bowiem sobie sprawę, że postępując w sposób opisany wyżej, wyrządza pokrzywdzonym cierpienia, dolegliwości psychiczne i fizyczne. Czynił tak jednak, gdyż tego chciał i swój zamiar zrealizował. Jak wynika z poczynionych ustaleń oskarżony cierpi na zaburzenia osobowości, zażywa substancje psychoaktywne, które powodują, że jest agresywny, nieobliczalny i nie panuje nad swoimi zachowaniami. Oskarżony wykorzystując swoją przewagę psychologiczną, systematycznie i bez usprawiedliwienia szkodził ojcu, macosze i siostrze.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości zachowań oskarżonego Sąd uwzględnił ustalony zamiar bezpośredni, przy tym wpisujący się w znamiona inkryminowanych mu czynów. Sąd wziął pod uwagę motywację towarzyszącą oskarżonemu z chwili realizacji czynów zabronionych polegającego na znęcaniu, a mianowicie chęć dokuczenia i poniżenia swojego ojca, macochy i siostry. Wszak tylko takiej motywacji można by się dopatrywać w jego działaniach.

Wartościując zachowanie oskarżonego z punktu widzenia dyrektyw wymiaru kary, Sąd wziął pod uwagę, iż zarzuconych mu czynów dopuścił się działając pod wpływem alkoholu tj. czynnika kryminogennego, który sprawia, że człowiek przestaje panować nad swoją sferą emocjonalną i woluntatywną osobowości, doprowadzając do objawienia zachowań, determinowanych prototypycznymi uczuciami.

Wymierzając karę Sąd miał także na względzie sytuację materialną oskarżonego jego właściwości i warunki osobiste oraz nie pominęto, iż był uprzednio karany sądownie oraz to, że częściowo przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu.

Oskarżony jest dorosłym człowiekiem, w pełni poczytalnym a zatem z całą pewnością miał świadomość bezprawności i naganności czynów, których się dopuścił oraz że w świetle okoliczności towarzyszących jego działaniu brak jest jakichkolwiek przesłanek, które usprawiedliwiają jego czyny, wyłączyłyby odpowiedzialność karną, z uwagi na brak winy lub bezprawności czynu. Można też było od niego wymagać zachowania zgodnego z prawem w sytuacji w jakiej się znalazł.

Poszanowania godności innych osób, w szczególności bliskich, którą powinien był wspierać oraz nie wyrządzania cierpień, można wymagać nawet od osób słabo zorientowanych.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter naruszonych dóbr prawnych pokrzywdzonych tj. godność osobistą, wolność, nietykalność cielesną, oraz to, że czynów tych dopuścił się oskarżony działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim, a także stopień społecznej szkodliwości jego czynów.

Sąd miał na uwadze, aby kara ta nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając ustalony stopień społecznej szkodliwości czynów oraz następujące okoliczności: czas trwania znęcania się, formę znęcania się – psychiczną i fizyczną, motywację sprawcy – chęć poniżenia i dokuczenia pokrzywdzonym.

Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował działanie oskarżonego, które nacechowane było złośliwością i chęcią wykazania jego dominującej roli.

Z uwagi na powyższe, Sąd na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał oskarżonego na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu orzeczona kara będzie wystarczająca wobec sprawcy, tj. celów represyjno – wychowawczych, jak również spełni swoje zadanie w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzeczona kara spełnia nie tylko cele w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej. Powyższa kara ma nie tylko wychować sprawcę, ale również ma być dolegliwością za popełnione przez niego przestępstwo. Kara ma także na celu kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa oraz ma umocnić postawę poszanowania prawa.

Należy stwierdzić, że orzeczona kara realizuje swe cele takie jak: cel sprawiedliwościowy – jest współmierna do ciężkości przestępstwa, a co za tym idzie - jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynów i zawinienia sprawcy, cel prewencji indywidualnej – będzie ona, w ocenie Sądu, działała zarówno wychowawczo. Sprawci, że sprawca nie popełni ponownie przestępstwa, jak i represyjnie – będzie stanowiła dolegliwość, która przekona sprawcę o nieopłacalności łamania prawa, jego szybkości i surowości; cel prewencji ogólnej – będzie ona działała, przez swą nieuchronność, odstraszająco na innych potencjalnych sprawców. Ponadto kara ta będzie w sposób istotny wpływała na poczucie sprawiedliwości społecznej.

Sąd orzekający doszedł do wniosku, że dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary a w szczególności dla zapobieżenia powrotowi przez niego do przestępstwa koniecznym będzie wymierzenie mu kary bezwzględnego pozbawienia wolności, za czym przemawiają okoliczności popełniania przypisanych mu czynów, sposób zachowania się oskarżonego u którego stwierdzono zaburzenia osobowości, szkodliwe używanie substancji psychoaktywnych (por. opinia k. 700). Z tych względów uznać należy, że wymierzenie mu kary izolacyjnej za przypisane mu obecnie czyny, nie jest nadmiernie surowe i nie zawiera elementu nadmiernej represji.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności.

Na rzecz obrońcy oskarżonego wyznaczonego z urzędu – zasądzone przepisane prawem wynagrodzenie (powiększone o podatek VAT), gdyż oskarżony kosztów tych samodzielnie nie opłacił.

Natomiast na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.